

ikke ville slaa til, men hvor det vil være nødvendigt, at de, som paa en vis Maade skulle afsige Dom, have en vis juridisk Indsigt. Og hertil kommer, hvad der ikke maa overses, at disse Voldgiftsmænds Kendelse er endelig, der er ikke givet Adgang til at faa den prøvet ved at appellere enten til Overskøn, eller hvad man vil kunne finde paa. Kendelsen staar urokkelig fast; selv om Afgørelsen efter Partens Mening er helt forkert, maa han finde sig i det, det er en Højesteretsdom, som kan eksekveres. Det er dog vist et temmelig farligt Princip at komme ind paa, i hvert Tilfælde, hvor Voldgiften bliver tvungen. Mindretallet har derfor ment, at med Hensyn til Anvendelsen af Voldgiftsinstitutionen er det rigtigere at vende tilbage til det, som blev foreslaaet i det oprindelige Forslag, det, som blev fremsat i forrige Rigsdagssamling. Det var udtrykkelig bestemt der, at Voldgift kun skulde anvendes, naar Parterne vare enige derom, den skulde altsaa være frivillig; og dette Standpunkt begrundedes i de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget, paa en efter min Mening aldeles overbevisende Maade. Jeg skal tillade mig med den højtærede Formands Samtykke at oplæse et Par Linier af disse Bemærkninger, som findes i Tillæg A. for forrige Rigsdagssamling Sp. 3879. Det anføres der, at det Forsøg, som altsaa gøres paa at indføre Voldgift i Husdyrhandelen, bygger paa to Hovedsynspunkter, paa den ene Side, at Voldgiftsinstitutionen skal være frivillig og bero paa Parternes samstemmende Vedtagelse i de enkelte Tilfælde, og paa den anden Side, at Voldgiftsinstitutet, naar dets Brug er vedtaget, skal gøre Gavn til Bunds, saaledes at senere Retssag undgaas; det vil altsaa sige, at Voldgiftskendelsen skulde være eksigibel. Der tilføjes derhos, efter at der er fremhævet nogle Betænkeligheder ved at lade Voldgiftskendelsen være endelig eksigibel, følgende Ord: „Men naar Loven alene staar som et Tilbud til de Personer, der finde det stemmende med deres Interesser at benytte den, kan man formentlig rolig gøre Tilbudet fuldt ud og overlade dem, om de ville tage imod det.“ Det er de selysamme Betragtninger, der have ledet Mindretallet til at fremsætte Ændringsforslagene under Nr. 1 og 2. Mindretallet maa altsaa anse det for heldigst, at det bliver en frivillig Sag, om Tvisten skal afgøres ved Voldgift eller ej. — Naar Mindretallet desuagtet ikke har villet underdrage sig for at deltage baade i Overvejelse og Fremsættelse af en stor Del af

de stillede Ændringsforslag, er det derfor sket subsidiært. Mindretallet maa i ethvert Tilfælde fralægge sig alt Ansvar for, at Loven, hvis det bliver vedtaget, at Voldgift skal være tvungen, rimeligvis vil medføre ikke saa lidt Misfornøjelse og ofte vil fremkalde Skuffelse. — Hermed skal jeg paa Mindretallets Vegne anbefale Ændringsforslagene under Nr. 1 og 2.

Dalsgaard: Jeg sympatiserer med Lovforslagets Tanke, og jeg finder, at de fleste af Udvalgets eller dets Flertals Ændringsforslag ere Forbedringer, nogle endog ret væsentlige Forbedringer. Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 3 om, at Voldgiftskendelsen skal afsiges i Sælgerens Retskreds, foretrækker jeg saaledes i høj Grad fremfor Lovforslagets Bestemmelse om, at den skal afsiges i Køberens Retskreds. Ændringsforslaget under Nr. 7 til § 4, der indfører forlængede Paaklagefrister i visse Tilfælde, finder jeg ogsaa er en ret væsentlig Forbedring. Ligeledes tror jeg, det er heldigt, at man ved Ændringsforslaget Nr. 3 til § 2 indfører faste Formænd i de forskellige Retskredse, hvormed man sikkert bidrager til, at Paakendelserne ville blive mere ensartede og heldige i det hele. Derimod kan jeg ikke indse, at der er nogen Fordel ved, at man i samme Ændringsforslag bestemmer, at Ordene „udmeldes“ og „Udmeldelse“ skulde forandres til „beskikkes“ og „Beskikkelse“; men det er naturligvis en ren Formalitet, som det ikke er værd at spilde mange Ord paa.

Med Hensyn til enkelte af de øvrige Ændringsforslag staar jeg derimod mere tvivlende, og det er for at fremsætte disse Tvivl og i Haab om, at de maa blive overvejede i Udvalget mellem anden og tredje Behandling, at jeg har begæret Ordet. Jeg synes saaledes, at den Frist, der i Ændringsforslaget under Nr. 9 til § 4 er sat for det Varsel, som Parterne skulde have til det første Møde, er for kort. Forslaget gaar ud paa, at Voldgiftsrettens Formand kun behøver at give 3 Døgn Varsel til det første Møde. Jeg synes, det er et altfor kort Varsel, da Sælger og Køber i mangfoldige Tilfælde ville bo meget langt fra hinanden. Naar Varslet kun er sat til 3 Døgn, kan det ofte have store Vanskeligheder for Køberen at komme til Stede, hvis han bor i den anden Ende af Landet. Hvis denne Frist ikke forlænges, frygter jeg for, at Voldgiftskendelserne allerede af den Grund ikke ville blive nær saa almindelige som ellers og som man gerne vil have. Jeg kan nogenlunde for-